

миранія, напротивъ, пропадать безъ сѣтѣины, зачѣто-то въ тѣхъ ся не сѣща потрѣба. Прѣкрасно-то искусство на стѣклѣно-то живописаніе, въ наше врѣмя кога-то вкусъ-тъ пакъ ся обѣрижлъ кѣмъ него, трѣбувало почти изново да бѣде изнамѣрено.

Чюдно може да ся покаже при прѣвъ поглядѣ, гдѣ-то толкова много изнамиранія, кои-то ся виждатъ да ся тѣй близу доближяватъ едно до друго, не сѣ ся появили много по-рано. Тѣй, стари-ти Римляне, напр., могли сѣ да изнамѣрятъ книгопечатаніе-то, — нѣ зачѣто ся не случило това? Мыслимъ за това, че литература-та имъ и охота-та имъ кѣмъ четеніе ималы още толкова малкѣ развитіе, что-то могли да ся ограничатъ съ прѣписвачи. Кога-то пѣкъ, въ сѣднѣ-ты вѣкове, цвѣтѣжлъ новѣй духовнѣй и обществѣннѣй животъ, и писменность-тѣ начинѣла да прѣима нечюены до тогава размѣры, — то ся появило книгопечатаніе-то, — като сѣтѣина и плодъ на потрѣбы-ты на тогавашне-то врѣмя и като възбудитель и посѣрѣдникъ на новы-ты успѣхы, зачѣто-то всяко важно изнамираніе е, въ едно и сѣщо врѣмя, и сѣтѣина на сѣтѣрѣмѣнны-ты потрѣбы и причина на новы явленія; единъ успѣхъ води кѣмъ другъ, едно изнамираніе води слѣдъ себе си цѣлъ рядъ другы.

Сега да ся обѣрнемъ кѣмъ другѣ точкѣ, въ коѣ-то техника-та си явява тѣй голѣма; разумѣваме тука производство-то съ голѣмѣ механическѣ силѣ. Въ най-далѣчно-то старо врѣмя, деспотическы-ти властители на Азіѣ и Египетъ карали подданници-ты си да правятъ такыва сѣрады, развалины-ты на кои-то и до сега трѣбува да ны учюдватъ, дори и тогава, ако примысляхмѣ, че у строители-ты имъ сѣ ся на-